

VÁROSI ISTVÁN :

VERSEK

LUCIFER DALA

Csak apró fény volt Ráfael,
Ha villant égi fényem.
Kevés vakítóbb született
Az Alkotó kezében...
Az Isten nézett boldogan, tündöklő, tiszta égben
És most... csupán az átka jut e végtelen sötétben.

Bőlesebb voltam, mint Uriel,
Égőbb szavú, mint Gábor.
Nagy tüzes lényem másokat
Terelő égi pásztor...
És most az ürbe hull szavam és perzselő zsarátban
Gyűlölten, nyögve, kénytelen követ fekete nyájam.

Mihály csodált, akár a föld
Zuhatagját a csermely...
S birkozó, nagy, feszült erőm
Az ő kezén veszett el.
Mert hű maradt és Istenét szolgálta: égi szolgálta,
Míg én zuhantam pártosan, de gőgösen a porba.

Hah! hogy gyűlöllek bennetek,
Ti angyalmilliárdok!
Most már csak enyhülés nekem,
Ha szórok kínos átkot
Felétek s bennetek Felé, ki ül a roppant trónon,
Míg én dühödten, láncokon, lángokban forgolódom.

Ó, hogy gyűlöllek Betlehem
S te földreszálló Gyermekek...
Örök nagy harcom térein
Végleg te ujjad vert meg:
Mert Adám vére folyamán bár egyre csak halászok,
De zsákmányt többet visznek el a tizenkét halászok.

S már jő a nap és Jozafát
Völgyén a harsonákat
Mégfújja égi szolgálhad
És addig harsonáznak,

Amíg a függőnye lehull időknek, századoknak
S harcomra tarló talpakon örökre rátaposnak.

És nem lesz többé enyhülés
Sohol se. Légiómat
Se föld, se ég nem féli már
S nem téphetem a jókat
Isten kebléből karmaim közé... csupán az átok
Virraszt időtlen lényemen s időtlen vijjogások.

A SZENT

Ott lebeg
A partnélküli nagy vizek felett
Mint büszke sas. Hunyorgó szép szemében,
Akár a nap szikrázó nyári égen,
Kinyúltan ég az örökkévalóság.

Perzselő
Mint lángbaborult erdős hegytető
S mint óriásra szökkent éji máglya.
Vakulva nézzük s fehérfényű lángja
Fölmelegít a hideg csillagokra.

Csavarog
Amerre hull a vér és csalatott
Könny szivárog az emberek szeméből.
Csak mosolyog és kérges tenyeréből
Megeteti a döbbent keselyűket.

Ott marad
Évekig is, ahol a sivatag
Szívet szárít és agyvelőket nyársal.
Ő andalog és illatos virággal
Símogatja az éber oroszlánt is.

Angyalok
Szórnak kezére csillogó magot
És ő azt mind a száraz földre szórja.
Vetését titkos kéz növeszti, óvja
S haját az Úr galambfehérre festi.

Emberek
Fölényes arca sokszor ránevet,
Míg jár és kél irdatlan távlatokban.
S mikor szíve a földön végsőt dobban,
Értetlen szájjal kérdezik: ki volt ez?

Városi István